

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

í t é l e t e

Az ügy száma: Pfv.III.20.400/2020/5.

A tanács tagjai: Dr. Döme Attila a tanács elnöke

Dr. Kiss Gabriella előadó bíró

Dr. Parlagi Mátyás bíró

A felperesek: I. rendű felperes neve

(I. rendű felperes címe)

II. rendű felperes neve

(II: rendű felperes címe)

Az alperes: alperes neve

(alperes címe)

Az alperes képviselője:

Dr. Kőrösi Csilla Tímea kamarai jogtanácsos

A per tárgya: személyiségvédelmi igény érvényesítése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.706/2019/5/II.

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Budapest Környéki Törvényszék 22.P.20.807/2017/24.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

A le nem rótt 140.000 (száznegyvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperesek 2015. december 28-tól kezdődően nyújtottak be kérelmeket az illetékes hatóságokhoz unokáik náluk történő elhelyezése, illetőleg a velük való kapcsolattartás szabályozása érdekében. Az alperes előtt folyt eljárások elhúzódtak, ezalatt a felperesek a gyermekekkel nem tudták tartani a kapcsolatot. A határozatok késedelmes meghozatala folytán ellenük a bírósághoz forduláshoz lehetősége aktualitását veszítette.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[2] A felperesek keresetükben kérték megállapítani, hogy az alperes a 2015. december 28 - 2018. szeptember 30. közti időszakban megsértette a magán- és családi élethez, a kapcsolattartáshoz fűződő jogaikat, őket hátrányosan megkülönböztette, ezzel sérült az egyenlő bánásmódhoz, a tisztességes eljáráshoz, valamint az egészséghez fűződő joguk is. Kérték az alperes eltiltását a további jogsértéstől és személyenként 1.000.000 forint sérelemdíjat igényeltek.

[3] Arra hivatkoztak, hogy az alperes a fellebbezéseiket nem, vagy ésszerű időn túl bírálta el. Kifogásolták, hogy nem ellenőrizte hivatalból az elsőfokú gyámhivatalok tevékenységének jogszerűségét. Állították továbbá, hogy a számukra kedvező bizonyítékok elbírálását mellőzte, megakadályozta a bizonyításukat. Véleményük szerint eljárásával megszüntette az unokáikkal fennálló szeretet alapú családi kapcsolatukat, súlyosan beavatkozott a magánszférájukba. Utaltak arra is, hogy az irányadó anyagi és eljárási jogszabályokat sem tartotta be, valamint iratbetekintési jogukat is korlátozta. Előadták, hogy 61 fellebbezést nyújtottak be az elsőfokú gyámhivatali határozatokkal szemben 2015. december 28-tól kezdődően, majd 2018. február 23-án vettek át 16 másodfokú végzést, amelyek közül 3 helybenhagyta az elsőfokú hatóság döntését, míg a többi megszüntette a

fellebbezési eljárásokat. Hivatkoztak arra, hogy az alperes magatartása miatt folyamatosan stresszes állapotban voltak.

[4] Az alperes a kereset elutasítását kérte.

[5] Álláspontja szerint mivel a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) nem sorolja fel a személyiségi jogok között a nagyszülőkkel való kapcsolattartás jogát, az annak nem tekinthető. Úgy vélte, az nem vezethető le a teljes és egészséges családi élethez, illetőleg a magánélet védelméhez, és az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogból sem. Kifejtette, ha a kapcsolattartás joga sérelmet szenved, annak személyiségi jogi jogkövetkezményei csak akkor lehetnek, ha a jogsértő magatartás kifejezetten az emberi méltóság, vagy annak valamely összetevője ellen irányul, ellenkező értelmezés a jogi eszközök megkettőződéséhez vezetne.

[6] A tisztességes eljáráshoz fűződő jogot illetően kifejtette, az alapjog, ami nem tekinthető egyben személyiségi jognak is, mivel a védendő érték nem közvetlenül az emberi személyiségből fakad.

[7] Hangsúlyozta, a határidők be nem tartása esetén személyiségi jogsérelemről csak akkor lehet szó, ha azt a fél személyiségének lényegét alkotó ismérvek miatt követték el. Megítélése szerint az illetékeség hiányával kapcsolatos hivatkozás is a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik.

[8] A felperesek diszkriminációval kapcsolatos előadására ügyészszégi beszámolót csatolt jelentős leterheltségének alátámasztásául. Hivatkozott arra, hogy ezt az alapvető jogok biztosa is megállapította. Védekezése szerint a nagy ügyteher miatt valószínűleg mások ügyeiben is történt késedelmes ügyintézés, tehát nem a felperesekkel szemben alkalmazott diszkriminációról van szó. Kiemelte, egy fellebbezést nem bírált el. Végül utalt arra, hogy a másodfokú eljárást megszüntető végzéseket az Emberi Erőforrások Minisztériuma helybenhagyta.

Az első- és másodfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, az alperes azzal, hogy a felperesek 2015. december 28. és 2018. szeptember 30. között előterjesztett kapcsolattartás szabályozására irányuló kérelmei ügyében késedelmesen intézkedett, megsértette a családi és magánélethez, kapcsolattartáshoz való jogukat. Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta. Kötelezte, hogy fizessen meg a felpereseknek személyenként 350.000 forint sérelemdíjat. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[10] Indokolásában rámutatott, hogy a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjog személyiségi jogként nem határozható meg, mert a védendő érték nem közvetlenül az emberi személyiségből fakad, esetében az állam intézményvédelmi kötelezettségei a hangsúlyosak. Az ésszerű időn belüli ügyintézés ugyancsak olyan eljárási alapjognak tekintette, amelynek megsértése önmagában nem jár együtt a személyiségi jog sérelmével. Úgy értékelte, a kapcsolattartás joga, mint védendő érték a személyiség megnyilvánulásaként értelmezendő,

függetlenül attól, hogy a családjogi intézmények szolgálnak a kapcsolattartás szabályozására. A magán- és családi élet tiszteletben tartásához fűződő személyiségi jogból levezethetőnek látta a nagyszülő és az unoka közötti kapcsolattartás jogát. Megállapította, az alperes ügyintézési késedelmére vezethető vissza az, hogy a felpereseknek az unokáikkal való kapcsolattartását hónapokig nem szabályozta jogerős határozat, ami személyiségi jogsértést eredményezett.

[11] Nem találta bizonyítottnak a felperesek egyenlő bánásmódhoz való jogának megsértését és hátrányos megkülönböztetésüket. E körben utalt a jelentős alperesi ügyteherre.

[12] Az egészséghez fűződő jog megsértése kapcsán rámutatott, a felperesek nem igazolták, hogy egészségük károsodott.

[13] Az emberi méltóság megsértésével összefüggésben kifejtette, az alperesi jogsértés nem tartalmaz olyan speciális tényállási elemet, amely az ezzel kapcsolatos hivatkozást megalapozottá tenné.

[14] A további jogsértéstől annak folyamatosságára tekintettel tiltotta el az alperest.

[15] A sérelemdíj összegének meghatározása során értékelte a jogsértés hosszú időtartamát, ismétlődő jellegét. A jogszabályok által előírt szigorú határidők miatt nem fogadta el az alperes felróhatóság hiányára történt hivatkozását.

[16] A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezéseit helybenhagyta.

[17] Határozatának indokolásában az elsőfokú ítélet helyes indokaira utalt.

[18] Vizsgálta, hogy a szülő-nagyszülő, szülő-gyerek közötti kapcsolattartási jog személyiségi jogként értelmezhető-e. Rámutatott, az ilyen tartalmú kapcsolattartás az emberi személyiséghez szorosan kapcsolódik, olyan védendő érték, amely a személyiségből fakad és annak megnyilvánulásaként értelmezhető. Nem vonta kétségbe, hogy a családjog jogintézményei szolgálják a kapcsolattartás szabályozását és végrehajtását, ugyanakkor álláspontja az volt, ez nem zárja ki, hogy az beilleszthető legyen a személyiségi jogok széles körébe is, amelyet a Ptk. példálózó jelleggel sorol fel.

[19] Kifejtette, amikor a sérelmet szenvedett fél nem a másik szülővel, hanem a kapcsolattartás rendezésére hivatott hatósággal szemben érvényesíti az igényét, nem fordulhat elő eltérő tartalmú kötelezés a családjogi ügyintézés és a személyiségvédelmi perben hozott döntés között.

[20] Érvelt azzal is, hogy a jogrendszerben számos esetben megkettőződnek a jogsértéssel foglalkozó jogterületek.

[21] Megítélése szerint a hivatkozott mulasztás kihatott a felperesek és a gyermekek közötti kapcsolattartásra, amelyhez való jog sérelme egyben a magánélethez és a családi élethez való jog sérelmét is jelentette.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[22] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet annak hatályon kívül helyezése és – tartalma szerint – az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával a kereset elutasítása érdekében.

[23] Idézte a Ptk. 2:52. § (1) bekezdését. Álláspontja az volt, nem eredményezi a személyiségi jog megsértését a hatósági eljárás elhúzódása, az csak akkor valósul meg, ha az érintett személyt a személyiségét alkotó lényegi tulajdonságok és ismérvek összessége vonatkozásában éri támadás. Hangsúlyozta, a bírói gyakorlat szerint a kapcsolattartási jog sem része a személyiségi jogoknak, továbbá az emberi méltóság megsértése hiányában nincs lehetőség sérelemdíj megállapítására. Kifogásolta, hogy az eljáró bíróságok ítéleteikben a kapcsolattartási jogot személyiségi jogként értelmezték. Kiemelte, azt nem állapították meg, hogy a felpereseket az alperes emberi méltóságukban sértette volna meg.

[24] Megítélése szerint a másodfokú ítélet sérti a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 221. § (1) bekezdés első mondatát, mert jogszabályi rendelkezésre és eseti döntésre sem utalt az alperesi mulasztás kapcsán.

[25] Véleménye az volt, mind az első-, mind a másodfokú ítélet ellentétes a kialakult bírói gyakorlattal, amely álláspontjának alátámasztására eseti döntésekre hivatkozott. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a keresetnek hiányzik a jogalapja, mert az ügyintézési határidő be nem tartása az alperes eljárási hibájának tekintendő, amely a következetes bírói gyakorlat szerint nem személyiségi jogsértés. A korábbi beadványaiban foglaltakat fenntartotta.

[26] A felperesek felülvizsgálati ellenkérelmükben a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérték.

[27] Kiemelték, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéleti döntésével és határozatának jogi indokolásával egyetértett. Véleményük szerint alaptalan a felülvizsgálati kérelemnek a Pp. 221. § (1) bekezdésére való hivatkozása, mivel az ügy ténybeli és jogi megítélése egyszerű volt, így a Pp. 221. § (3) bekezdése értelmében az ítélet indokolásában elegendő volt a megállapított tényállás rövid leírását és az alkalmazott jogszabályokat feltüntetni. Hangsúlyozták, hogy az alperes részéről tapasztalt késedelem mértéke példátlan a magyar és az európai jog általuk ismert történetében. Részletezték az ezzel kapcsolatos adatokat. Álláspontjuk az volt, hogy a hatósági eljárásokba vetett közbizalmat is hátrányosan érintené, ha a jog olyan jogalkalmazói gyakorlatot engedne, amely lehetővé teszi a hatóság számára, hogy a vonatkozó jogszabályokat figyelmen kívül hagyva, önkényesen megakadályozza az ügyfél önrendelkezési jogának, így a jogorvoslat lehetőségének érvényesítését. Úgy vélték, a személyiségi jogsértés megállapításához az alperes által szükségesnek vélt többlet tényállásokat igazolták.

A Kúria döntése és jogi indokai

[28] A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

[29] A Pp. 272. § (2) bekezdése és 275. § (2) bekezdése alapján a Kúria a jogerős határozatot a felülvizsgálati kérelemben megjelölt megsértett jogszabályhelyek, az előadott jogszabálysértés, valamint a kérelem jogi indokai által meghatározott keretek között vizsgálhatja felül.

[30] A felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény – fenti jogszabályhelyekkel összhangban álló – 3. pontja szerint a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A felülvizsgálati kérelem központi eleme tehát a megsértett jogszabályhely megjelölése és az ehhez kapcsolódó jogszabálysértés körülírása, mert ezek határozzák meg a Kúria felülbírálati lehetőségének tartalmi és perjogi kereteit. Érdemben csak azok a hivatkozások vizsgálhatók a 4. ponthoz fűzött indokolás szerint, amelyek esetében a törvény által előírt tartalmi követelmények maradéktalanul teljesülnek, az egyéb hivatkozásokat a Kúria figyelmen kívül hagyja. E tartalmi kellékeknek ugyanakkor egymással szoros logikai és perjogi kapcsolatot kell mutatniuk, olyan összefüggésnek kell köztük fennállni, hogy annak alapján a felülvizsgálati kérelem alkalmas legyen a rendkívüli perorvoslati eljárás formai és tartalmi kereteinek kijelölésére. Ha a fél több jogszabálysértést állít, e követelményeknek mindegyik hivatkozása esetében teljesülniük kell [Kúria 1/2016. (II. 15.) PK véleményének 3., 4. és 6. pontja]. Az eseti döntésekre való utalás mindezeket nem pótolja.

[31] Az alperes felülvizsgálati kérelmében megsértett jogszabályhelyként a Ptk. 2:52. § (1) bekezdését jelölte meg. E rendelkezés a személyiségi jogi jogsértés egyik jogkövetkezményét, a sérelemdíj fizetési kötelezettséget szabályozza. A felülvizsgálati kérelem azonban nem a sérelemdíj fizetési kötelezettség körében fejt ki jogi érveit, hanem annak jogalapja tekintetében: egyfelől azt állítja, hogy az unoka és gyermek közti kapcsolattartás joga nem személyiségi jog, másfelől, hogy az ügyintézési határidő elmulasztása sem sorolható e jogok közé. Indokolása ezzel valójában a Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdését érinti.

[32] A Ptk. 2:42. § (1) bekezdése a személyiségi jogi generálklauzulát és annak általános jellegű védelmét fogalmazza meg. E rendelkezésből vezethető ugyanis le, hogy mely jogosultságok értelmezhetők személyiségi jogokként, mivel tartalmazza azok lényegét és rendeltetését; ez alapján nyernek védelmet a nevesített és nem nevesített személyiségi jogok.

[33] Emellett a Ptk. 2:42. § (2) bekezdése állítja középpontba az emberi méltóságot, amellyel kapcsolatosan ugyancsak érvelést tartalmaz a felülvizsgálati kérelem.

[34] Tekintettel arra, hogy az alperes a felülvizsgálati kérelmét alátámasztó jogi érveléshez igazodó, azzal adekvát anyagi jogi jogszabályhelyet nem jelölte meg, ezzel kapcsolatos hivatkozásai – figyelemmel az 1/2016. (II. 15.) PK véleményre – érdemben nem voltak vizsgálhatóak.

[35] A felülvizsgálati kérelem a továbbiakban a jogerős ítélet hiányosságára, ezzel a Pp. 221. § (1) bekezdésének megsértésére utalt: állította, hogy nem tartalmaz az alperesi mulasztást alátámasztó jogszabályhelyeket és kifogásolta, hogy eseti döntéseket sem említ.

[36] A Pp. 221. § (1) bekezdése értelmében az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.

[37] Főszabály szerint tehát a bíróság az ítéletét teljeskörűen indokolni köteles. A döntés megalapozottságának ellenőrizhetőségét az indokolás biztosítja, ezért annak annyira kell részletesnek lennie, hogy a rendelkező részben szereplő döntés a megállapított tényálláson és a jogi indokoláson keresztül ténybelileg és jogilag egyaránt alátámasztott, logikailag követhető legyen. Ez azt jelenti, hogy tartalmaznia kell a releváns tényállást, a lényegi tényállási elemek bizonyítékait és azok értékelését, mérlegelését, röviden meg kell tehát említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett. Végül utalni kell azokra az okokra, amelyek következtében valamely tényelődást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte és az egyes hivatkozásokat tévesnek ítélte. Meg kell jelölnie ezen felül mindazokat a jogszabályokat, amelyeken ítélete alapul, a szükséges körben értelmezve is azokat.

[38] Ez alól a Pp. – egyebek mellett – kivételt enged a 254. § (3) bekezdésében. E szerint ha a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet indokai alapján hagyja helyben, akkor – az eljárás egyszerűsítése érdekében – ítéletének indokolásában csupán erre a körülményre kell utalnia. Így amennyiben a fellebbezésben nincs olyan novum, amely az ügy eldöntésénél lényeges, a másodfokú bíróság eleget tesz indokolási kötelezettségének, ha csupán utal az elsőfokú ítélet helyes indokaira. Ilyen esetben ítélete hiányosnak nem tekinthető (BH2001. 275. II.). Ez a szabály érvényesül az egyes részkérdések indokolásánál is: amennyiben a másodfokú bíróság valamely, a fellebbezéssel érintett lényegi kérdés kapcsán egyező álláspontot foglal el az elsőfokú bírósággal, úgy ítéletében elegendő ezt jeleznie, vagyis kizárólag annyiban kell kifejtenie álláspontját, amennyiben az az elsőfokú bíróságtól különbözik. A másodfokú bíróság azzal sem követ el eljárási szabálysértést, ha nem tér ki azokra a fellebbezésben felvetett okfejtésekre, amelyek nem tartoznak a jogvita lényegéhez. Ennek megfelelően csak azokra a fellebbezési érvekre kell reflektálnia, amelyek a felperes keresetének és az alperes védekezésének ténybeli és jogi megalapozására felhozott tényállításokat és kérelmeket érintik, egyben amelyek tekintetében álláspontja eltér az elsőfokú bíróságtól. Ezen felül nem kell kitérnie azokra a körülményekre sem, amelyeket korábban már jogerős ítélet, közbenső ítélet, illetőleg részítélet rendezett. Nem jelenti tehát a Pp. 221. § (1) bekezdésének megsértését, ha a jogerős ítélet nem tartalmaz indokolást a fél által felhozott valamennyi érvehöz kapcsolódóan, csupán a bíróság mérlegelési szempontjait és jogi álláspontját ismerteti (Kúria Pfv.III.20.737/2019/4., Kúria Pfv.III.20.280/2020/4.). Ez a követelményszint

összhangban áll a 7/2013. (III. 1.) AB határozat indokolásának [31] bekezdésében írtakkal, amely szerint az indokolt hatósági döntéshez való jog semmiképpen sem jelentheti azt, hogy az ügyben eljáró bíróságot a felek valamennyi érvelése tekintetében részletes indokolási kötelezettség terhelné.

[39] A másodfokú bíróságnak a Pp. 221. § (1) bekezdése alapján tehát az volt a feladata, hogy a döntésénél lényegesnek tartott szempontokat, indokokat ismertesse akár úgy, hogy utal az elsőfokú ítélet egyes helyesnek tartott érveire, akár úgy, hogy saját álláspontját kifejti. Ennek pedig ítélete eleget tett, hiszen már jogi indokolásának elején leszögezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéleti döntésével és annak jogi indokolásával maradéktalanul egyetért, ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése és 254. § (3) bekezdése szerint, helyes indokai alapján hagyta helyben, ezen felül kifejtette saját – az ügy eldöntése szempontjából általa relevánsnak ítélt – jogi érveit. Olyan kötelezettsége pedig nincs a bíróságnak, hogy eseti döntéseket kellene ítéleteiben felsorolnia.

[40] Mindezek következtében a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt eljárási okból nem jogszabálysértő, megfelel a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt követelményeknek.

[41] A felülvizsgálati kérelem utalást tartalmazott az alperes eljárás során előadott valamennyi jogi érvelésére, ezeket azonban a Kúria – miután az ezzel kapcsolatos hivatkozás az 1/2016. (II. 15.) PK véleményben rögzített konjunktív követelményeknek egyáltalán nem felelt meg – nem vizsgálhatta.

[42] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta, mivel az a felülvizsgálati kérelemben megjelölt – és érdemben vizsgálható – okból nem minősült jogszabálysértőnek.

Záró rész

[43] Tekintettel arra, hogy a felperesek a felülvizsgálati eljárás során személyesen jártak el, áthárítható költségük nem merült fel, ezért a Kúria az erről való rendelkezést mellőzte.

[44] A felülvizsgálati eljárási illeték mértékét a Kúria a meg nem határozható felülvizsgálati értékhez [az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés] igazodóan határozta meg, figyelembe véve azt is, hogy a felperesek személyenként érvényesítettek sérelemdíj iránti igényt. Ennek indoka, hogy a vitatott sérelemdíj összege nem érte el a meg nem határozható perérték mértékét (hasonlóan: EBH1999. 94. II.). Az ez alapján – az Itv. 50. § (1) bekezdése szerint – meghatározott felülvizsgálati eljárási illetéket az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő alperes személyes illetékmentessége [Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja] folytán az állam viseli [Itv. 4. § (1) bekezdés].

[45] A Kúria a határozatát a veszélyhelyzet során érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 112/2021. (III. 6.) Kormányrendelet (Veir. 2.) 27. § (1) bekezdésének alkalmazásával tárgyaláson kívül hozta meg.

[46] Az ítélet ellen a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja értelmében nincs helye felülvizsgálatnak.

Budapest, 2021. március 23.

Dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke Dr. Kiss Gabriella s.k. előadó bíró Dr. Parlagi Mátyás
s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő